

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Sžik/2/2020
Identifikačné číslo spisu: 7018200973
Dátum vydania rozhodnutia: 31. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7018200973.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Čistá liga, občianske združenie, so sídlom Trieda SNP 200/24, 040 11 Košice, IČO: 51157063, zastúpený: HUSAR AND PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Vojenská 14, 040 01 Košice, IČO: 53519141, proti žalovanému: Krajský súd v Košiciach, so sídlom Štúrova 29, 041 51 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1SprI/117/2018 zo dňa 03. septembra 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/145/2018 zo dňa 05. februára 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky mení rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/145/2018 zo dňa 05. februára 2020 tak, že zrušuje rozhodnutie žalovaného č. 1SprI/117/2018 zo dňa 03. septembra 2018, a vec žalovanému vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania na krajskom súde a na kasačnom súde.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Rozhodnutím Okresného súdu Košice II zo dňa 30.07.2018, v mene ktorého vystupoval jeho predseda (ďalej aj „rozhodnutie OVS I. stupňa“), došlo k nevyhoveniu žiadosti žalobcu - občianskeho združenia Čistá liga, so sídlom Trieda SNP 200/24, 040 11 Košice-Západ zo dňa 19.07.2018 o poskytnutie prehľadného výpisu všetkých súdnych konaní, v ktorých ako strana sporu, či už ako žalobca alebo žalovaný, vystupuje pani B.. T. O., trvalým bydliskom V. XX, C. alebo E. Č..XX, C., a to od roku 2006 (ďalej aj „žiadost“).

2. Rozhodnutie OVS I. stupňa bolo na základe podaného odvolania žalobcu preskúmané žalovaným, ktorý svojim rozhodnutím pod sp. zn. 1SprI/117/2018 zo dňa 03.09.2018 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“) rozhodnutie OVS I. stupňa potvrdil.

3. V odôvodneniach svojich rozhodnutí OVS I. stupňa a žalovaný (ďalej aj „rozhodnutia OVS“) uviedli, že žalobcom požadované informácie sú informáciami týkajúcimi sa rozhodovacej činnosti súdu, na ktoré sa vzťahujú obmedzenia prístupu k informáciám podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej aj „zákon o slobode informácií“). Podľa OVS je nepochybné, že žalobca na základe svojej žiadosti žiadal o sprístupnenie informácie týkajúcej sa konkrétnej fyzickej osoby, z čoho vyplýva, že žiadané informácie nie je možné sprístupniť, lebo nejde o výnimku zo sprístupnenia podľa § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o súdoch“). OVS konštatovali, že poskytnutím informácií zo strany OVS I. stupňa ako povinnej osoby by došlo k implicitnému potvrdeniu - verifikovaniu, že fyzická osoba s predmetnými osobnými údajmi sa nachádza v jej registri a že konkrétne spisové značky sa týkajú konkrétnej identifikovanej fyzickej osoby. V tejto súvislosti OVS dodali, že poskytnutím žiadaných informácií by sa žalobcovi ako žiadateľovi umožnilo zistiť, v koľkých a akých sporoch vystupovala fyzická osoba, ktorej meno a adresa boli uvedené v žiadosti. Tým by podľa OVS došlo k obídenu § 82a ods. 3 zákona o súdoch upravujúceho anonymizáciu súdnych rozhodnutí a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 482/2011 Z. z. o zverejňovaní súdnych rozhodnutí (ďalej aj „vyhláška“). Zároveň poskytnutím žiadaných informácií by došlo k ohrozeniu právom chránených záujmov a zásahu do súkromia dotknutej fyzickej osoby, pričom OVS poukázali na § 9 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií.

II.

Konanie pred krajským súdom

a) Správna žaloba

4. Žalobca rozhodnutie žalovaného napadol správnu žalobou, ktorú dňa 29.10.2018 doručil na Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“).

5. Žalobca považoval právny názor žalovaného za rozporný s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 3SŽi/28/2013 a sp. zn. 8SŽi/3/2014, ktoré obsah pojmu rozhodovacia činnosť podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií ustálili tak, že pri zachovaní princípov ochrany osobných údajov do tohto pojmu nepatria evidenčné informácie zo súdnych registrov. Informácia zo súdnych registrov je v zmysle názoru žalobcu iba informáciou evidenčného charakteru a netýka sa rozhodovacej činnosti súdu, kedy by ju nebolo možné sprístupniť, pretože žalobca nežiadal o poskytnutie obsahu súdnych rozhodnutí týkajúcich sa menovanej osoby.

6. Požadované informácie majú navyše podľa žalobcu povahu zverejnených informácií podľa § 4 ods. 3 zákona o slobode informácií, čo znamená, že sa jedná o informácie, ktoré môže každý opakovane vyhľadávať a získať. Pre posudzovaný prípad žalobca zdôraznil, že požadované informácie boli vystavené (zverejnené) na úradnej tabuli s možnosťou voľného prístupu. Súčasne žalobca poukázal na verejnosť súdneho pojednávania, kedy termíny pojednávania s označením veci a účastníkov konania sa zverejňujú aj na webovej stránke príslušných súdov v rozsahu meno, priezvisko, označenie veci a číslo konania. Aj z uvedeného dôvodu preto žalobca považoval rozhodnutie žalovaného za nezákonné, nakoľko podľa neho odporuje § 7 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 3 zákona o slobode informácií. Podľa týchto ustanovení, keď žiadateľ trvá na sprístupnení zverejnených informácií, má mu povinná osoba takéto informácie sprístupniť. V takom prípade začína lehota na sprístupnenie plynúť dňom, keď žiadateľ oznámil, že trvá na priamom sprístupnení informácie.

7. V žalobnom návrhu preto žalobca žiadal, aby krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby mu súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe zotrval na zákonnosti rozhodnutí OVS.

9. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného zopakoval, že informácie zo súdnych registrov sú evidenčného charakteru a nespádajú pod rozhodovaciu činnosť súdu. Vytkol žalovanému aj to, že nijako právne nevyargumentoval, prečo požadované informácie nemožno považovať za už zverejnené informácie.

b) Rozsudok krajského súdu

10. Krajský súd svojim rozsudkom pod sp. zn. 7S/145/2018 zo dňa 05.02.2020 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“) žalobu zamietol a účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

11. Krajský súd úvodom svojho odôvodnenia odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3Sž/10/2014 zo dňa 28.01.2015, v ktorom bolo podľa neho konštatované, že informácie zo súdnych registrov sú informáciami evidenčného charakteru, z ktorých je možné jednoduchým postupom informácie aj získať. Pred poskytnutím informácií zo súdneho registra je však potrebné vylúčiť osobné údaje fyzických osôb: „Žiadosti o sprístupnenie informácii v právnom režime zákona o slobode informácií nemôžu smerovať k získaniu osobných údajov fyzickej osoby (meno, priezvisko, dátum narodenia, adresa pre doručovanie....) ani komunikácia medzi žiadateľom a povinnou osobu nemôže prebiehať s obsahom osobných údajov“. Za dôvodnú preto krajský súd vyhodnotil námietku, že v prípade požadovaných informácií nejde o informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti súdu, ale o informácie evidenčného charakteru. Krajský súd ale zdôraznil, že aj keď žalovaný túto skutočnosť vyhodnotil v rozpore s § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií a rozhodovacou praxou výkladu tejto právnej otázky, toto ich pochybenie nezakladá vecnú nesprávnosť rozhodnutia žalovaného. Rozhodnutie žalovaného preto krajský súd považoval za vecne správne.

12. Ďalej sa krajský súd zaoberal otázkou, či poskytnutím údajov evidenčného charakteru nedôjde k porušeniu zákonom chránených záujmov fyzickej osoby. Poukázal na ustanovenia § 2 písm. b) vyhlášky, podľa ktorého anonymizácia je postup, ktorým sa vylúčia z rozhodnutia údaje, ktorých zverejnenie by mohlo ohroziť alebo porušiť práva a právom chránené záujmy. Ustanovenie preto reaguje podľa krajského súdu aj na vylúčenie zverejnenia osobných údajov účastníkov súdnych konaní pri zverejnení výsledku rozhodovacej činnosti súdu. Podľa krajského súdu sprístupneniu požadovaných informácií bráni aj § 9 ods. 2 zákona o slobode informácií, pretože by bolo umožnené oprávnenej osobe zistiť jednotlivé spisové značky anonymizovaných rozhodnutí a následne doplnením už známych údajov by došlo k sprístupneniu rozhodnutí týkajúcich sa dotknutej osoby v neanonymizovanej podobe. Súčasne by došlo podľa krajského súdu aj k obídniu § 82a ods. 3 zákona o súdoch a vyhlášky.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

13. Žalobca voči rozsudku krajského súdu podal dňa 27.04.2020 kasačnú sťažnosť (ďalej aj „sťažnosť“). Za dôvody kasačnej sťažnosti sťažovateľ označil porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) a nesprávne právne posúdenie podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP.

14. K porušeniu práva na spravodlivý súdny proces sťažovateľ uviedol, že napadnutý rozsudok neobsahuje vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie v posudzovanej veci. Sťažovateľ upriamil pozornosť na fakt, že v rozsudku krajského súdu nie je obsiahnuté žiadne vysvetlenie k jeho argumentácii týkajúcej sa povahy ním požadovanej informácie ako už zverejnenej informácie podľa § 4 ods. 3 zákona o slobode informácií. Uvedená okolnosť absencie argumentácie zo strany krajského súdu má podľa sťažovateľa závažný právny dopad, pretože podľa § 7 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 3 zákona o slobode informácií ak žiadateľ trvá na sprístupnení zverejnených informácií, povinná osoba mu ich sprístupní. Súčasne k chýbajúcemu odôvodneniu uvedeného žalobného bodu sťažovateľ dodal, že za uvedeného stavu nie je možné zistiť, či krajský súd považoval požadované informácie zo strany žalobcu za zverejnené alebo nie a z akého dôvodu. Ak ich aj krajský súd považoval za zverejnené, tak

sťažovateľovi nie je zrejmé, prečo dospel k záveru, že ich žalovaný nie je povinný sprístupniť. V záverečnej časti tejto sťažnostnej argumentácie sťažovateľ uviedol, že na základe uvedenej skutočnosti nemá možnosť vedieť, ako krajský súd vyhodnotil a posúdil jeho žalobnú argumentáciu z čoho vyplýva, že nemôže uviesť akékoľvek sťažnostné dôvody kasačnému súdu k tejto časti chýbajúcej argumentácie.

15. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci sťažovateľ uviedol, že jeho pôvodná žiadosť sa týkala sprístupnenej informácie. Z tohto dôvodu sťažovateľ nepovažuje za správny právny názor krajského súdu v tom, že by sprístupnením už raz sprístupnenej informácie došlo k porušeniu práv dotknutej osoby. Takýto záver krajského súdu by podľa sťažovateľa znamenal, že poskytnutie informácií evidenčného charakteru by v prípade fyzických osôb nebolo nikdy možné, pretože a) so zreteľom na dôvody uvádzané krajským súdom údaje o fyzickej osobe evidenčného charakteru nie je možné sprístupniť, b) požadované informácie by bolo možné sprístupniť, iba ak by žiadateľ osobnými údajmi účastníka konania nedisponoval, čo by ale podľa sťažovateľa znamenalo, že k poskytnutiu údajov dôjsť nemôže, keďže by súd nevedel, ohľadne akej osoby žiadateľ údaje žiada. Sťažovateľ ďalej v tejto súvislosti uviedol, že v zmysle záverov krajského súdu je nevyhnutné znemožniť komukoľvek prístup k obsahu prípadne existujúcich rozhodnutí týkajúcich sa fyzickej osoby, pokiaľ nemá od nej udelený súhlas. Takýto názor ale podľa sťažovateľa nemôže obstať, pretože ktokoľvek mohol byť na pojednávaní prítomný, mohol si z úradnej tabule súdu opísať číslo konania a následne ho spojiť s anonymizovaným rozsudkom vo veci samej, príp. si ktokoľvek mohol celý priebeh pojednávania aj nahráť alebo vypočuť. Ak by mal podľa sťažovateľa platiť záver krajského súdu, tak bez súhlasu dotknutej osoby by sa nemohli ani rozhodnutia zverejňovať v anonymizovanej podobe.

16. Podľa sťažovateľa nie je bez významu aj ten fakt, že ktokoľvek podá žalobu alebo zadá na jej podanie dôvod voči svojej osobe, musí si byť týchto dôsledkov vedomý. Znamená to, že okrem výnimočných situácií bude pojednávanie v jeho veci verejné a údaje, ktoré žalobca žiadal, budú takisto zverejnené a prístupné.

17. V sťažnostnom návrhu preto sťažovateľ žiadal, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie žalovaného

18. Na sťažnosť sa podaním zo dňa 09.09.2020 vyjadril žalovaný, ktorý sťažnostný bod týkajúci sa porušenia práva na spravodlivý súdny proces považoval za nedôvodný. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že povinnosťou všeobecného súdu je dať v meritórnom rozhodnutí odpovede na zásadné otázky týkajúce sa predmetu súdneho konania. Podľa žalovaného krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol dostatočnú skutkovú a právnu argumentáciu k právnej podstate obsahu administratívneho konania, ako aj k žalobným námietkam uvedeným v žalobe. V rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku žalovaný poukázal najmä na tú časť, ktorá sa opierala o rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sži/10/2014 z 28.01.2015. Predmetné závery podľa žalovaného uvádzajú, že žiadosti o sprístupnenie informácií v režime podľa zákona o slobode informácií nemôžu smerovať k získaniu osobných údajov fyzickej osoby, ako napr. meno, priezvisko, dátum narodenia, adresa pre doručovanie a pod. Žalovaný preto so zreteľom na uvedené navrhol, aby kasačný súd zamietol sťažnosť ako nedôvodnú.

IV.

Právne závery kasačného súdu

19. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“), na ktorý prešiel odo dňa 01.08.2021 výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol dovtedy príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v spojení s § 11 písm. h) SSP), preskúmal kasačnú sťažnosť, ktorá bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), za splnenia podmienok povinného zastúpenia (§ 449 SSP) a zároveň obsahovala zákonom

stanovené náležitosti (§ 445 SSP), pričom ňou bolo napadnuté rozhodnutie, proti ktorému je jej podanie prípustné (§ 439 ods. 1, ods. 2, ods. 3 SSP).

20. Po neverejnej porade senátu bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) kasačný súd dospel k záveru, že sťažnosť je dôvodná.

21. Podstata sťažnostných bodov kasačnej sťažnosti spočívala v poukaze na skutočnosti, že

a) krajský súd neuviedol žiadne dôvody ohľadne žalobnej námietky sťažovateľa, či požadované informácie boli zverejnené alebo nie a ak ich považoval za zverejnené, tak z akých dôvodov ich žalovaný nie je povinný sprístupniť,

b) nemohlo dôjsť k porušeniu práv dotknutej osoby, pretože cieľom žiadosti o poskytnutie informácie bolo sprístupniť už zverejnené informácie.

22. Kasačný súd sa v prvom rade zaoberal námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa sťažnostného bodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, teda tvrdeného porušenia práva na spravodlivý proces, kedy krajský súd neposkytol žiadnu odpoveď na sťažovateľom nastolenú žalobnú otázku týkajúcu sa povahy požadovanej informácie ako zverejnenej.

23. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) vo svojej rozhodovacej činnosti uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (III. ÚS 305/08). Nevyžaduje sa, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (I. ÚS 350/08).

24. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu tiež vyplýva, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých rozhodnutie založil, čo znamená uviesť dôvody aj na prijatie alebo odmietnutie argumentov účastníkov konania. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybníť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je právne relevantný v okolnostiach prípadu, pričom nestačí, ak súd na argument účastníka konania zareaguje, ale vyrovná sa s ním nedostatočne, "stručným konštatovaním". Argumenty súdu uvedené pre odmietnutie argumentov účastníka konania musia byť jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne, aby naozaj vyvracali alebo spochybňovali argumenty účastníka konania. Za arbitrálne zaoberanie sa argumentmi možno označiť všeobecné konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, ak súd vôbec nevysvetlí alebo iba nedostatočne vysvetlí, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. Čím dôkladnejšia a podrobnejšia je argumentácia účastníka konania, tým dôkladnejšia musí byť aj argumentácia súdu, ktorou predložené argumenty spochybňuje alebo vyvracia (I. ÚS 736/2016).

25. Požiadavky na spravodlivý proces a odôvodnenie rozhodnutí podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa zásade vzťahujú aj na správne súdnictvo realizujúce čl. 46. ods. 2 ústavy (III. ÚS 119/03).

26. Kasačný súd zoberal pri svojom rozhodovaní na zreteľ aj závery ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, z ktorých vyplýva, že hlavnou funkciou správnych súdov v rámci prieskumu správnych rozhodnutí (v medziach správnej žaloby) je posúdiť zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu a reagovať tak na žalobné námietky relevantnou argumentáciou. Rozhodnutie súdu má obsahovať odpovede na argumenty prednesené účastníkmi konania, pričom úvahy, ktoré viedli súd ku konkrétnemu rozhodnutiu, musia vychádzať z platných hmotnoprávných predpisov a musia byť presvedčivé. V správnom súdnictve je (krajský) súd viazaný obsahom jednotlivých bodov žaloby a v odôvodnení rozhodnutia sa musí s nimi vysporiadať (rozsudok NS SR sp. zn. 10Asan/23/2018 zo dňa 19.06.2019 a uznesenie NS SR sp. zn. 2 Sžo 25/2011 zo dňa 25.01.2012, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2012, pod č. 109).

27. Žalobca v podanej žalobe nastolil dve žalobné námietky, resp. dva právne dôvody, pre ktoré považoval rozhodnutie žalovaného za nezákonné (viď body 5 a 6 tohto rozsudku). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd sa zaoberal len žalobnou námietkou č. 1 (bod 5 tohto rozsudku). Na túto odpovedal tak, že síce nejde o informácie o rozhodovacej činnosti súdu, ale poskytnutie informácií je neprípustné z dôvodu ochrany osobných údajov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však nie je badateľná žiadna právna argumentácia na žalobnú námietku č. 2 (bod 6 tohto rozsudku), ktorá sa týkala otázky sprístupnenia požadovanej informácie, ktorá podľa žalobcu mala povahu už zverejnenej informácie. Pre dané konanie bolo potrebné prijať zo strany krajského súdu záver aj vo vzťahu k tejto žalobnej námietke, tzn. či požadované informácie majú povahu zverejnenej informácie podľa § 4 ods. 3 zákona o slobode informácií, a to či už celkom alebo sčasti, a ak áno, aký právny význam má táto skutočnosť vo vzťahu k uplatneniu výnimky podľa § 9 zákona o slobode informácií z dôvodu ochrany osobných údajov a vo vzťahu k samotnému poskytnutiu žalobcom požadovanej informácie.

28. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces je preto možné považovať aj stav, keď po nastolení žalobcom dvoch zásadných právnych otázok týkajúcich sa nezákonnosti rozhodnutia žalovaného sa krajský súd obmedzí len na vyhodnotenie jednej z nich a druhú nechá úplne nepovšimnutú. Kasačný súd preto prijal záver, že rozsudok krajského súdu nie je možné považovať za splňajúci požiadavku riadneho odôvodnenia rozhodnutia, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, pretože žalobca sa v podanej kasačnej sťažnosti nemohol proti záverom krajského súdu ohľadne žalobnej námietky č. 2 nijako brániť. Nakoľko napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, kasačný súd sa už nezaoberal námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci.

29. Za účelom prijatia rozhodnutia kasačný súd vykonal prieskum aj administratívneho spisového materiálu. Z odvolania žalobcu proti rozhodnutiu OVS I. stupňa kasačný súd zistil, že žalobca už v tejto fáze uvádzal, že požadované informácie už boli zverejnené, čím je ich možné poskytnúť „bez ďalšieho“ (str. 2). Pri prieskume dôvodov rozhodnutia žalovaného je ale možné badať, že žalovaný sa rovnako ako krajský súd obmedzil iba na otázku neprípustnosti poskytnutia informácie z dôvodu ochrany osobných údajov (a tiež otázku jej povahy ako týkajúcej sa rozhodovacej činnosti súdu, ktorú však už krajský súd správne vyriešil). Nastolenú odvolaciu námietku ohľadne sprístupnenia informácie ako zverejnenej ponechal nepovšimnutú.

30. Na základe uvedených skutočností preto kasačný súd uvádza, že na nastolenú otázku, či požadované informácie mali povahu zverejnených informácií a či s ohľadom na toto vyhodnotenie aj bolo možné pristúpiť k sprístupneniu informácie žalobcovi alebo nie, bolo potrebné odpovedať už v rámci administratívneho konania. Z uvedeného dôvodu preto kasačný súd aplikujúc ustanovenie § 462 ods. 2, v spojení s § 191 ods. 1 písm. d) SSP dospel k záveru, že je potrebné pristúpiť k zmene rozsudku krajského súdu tak, že dôjde k zrušeniu rozhodnutia žalovaného a vráteniu veci na ďalšie konanie. V novom konaní preto žalovaný opätovne pristúpi k riadnemu preskúmaniu dôvodov odvolania žalobcu voči rozhodnutiu OVS I. stupňa, ustáli žalobcom nastolené odvolacie námietky a na každú z nich vykoná náležitú odpoveď prostredníctvom relevantnej právnej argumentácie.

31. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, priznal trovy konania v konaní pred kasačným ako aj krajským súdom. V zmysle § 175 ods. 2 SSP v spojení s dôvodovou správou k § 467 SSP (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

32. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.